

Jézus Krisztus kinyilatkoztatása – Tizennyolcadik szám

Az atyák bűnei

Jeff Pippenger

2023-11-19

1856-ban James és Ellen White a korábban filadelfiai millerita adventizmust laodiceainak azonosította. Ezt követően James White a Review and Herald hasábjain kezdte hirdetni a mozgalom számára a laodiceai üzenetet. Ugyanebben a kiadványban, ugyanabban az évben a Leviticus huszonhatodik fejezetében szereplő „hét idő”-re vonatkozó megnövekedett világosság is bemutatásra került Hiram Edson nyolcrészes cikksorozatában, akit a White házaspár oly nagyra becsült, hogy első fiukat róla nevezték el. A sorozat azzal az ígérettel zárult, hogy a jövőben befejezésre kerül, de többé soha nem került ismét elő. Az első angyal mozgalmának Philadelphiából Laodiceába való átmeneti pontján a mozgalom megbotlott a Leviticus huszonhatodik fejezetének „hét idő”-jén, amely éppen azt a legelső „időprófeciát” jelképezte, amelynek felismerésére és hirdetésére Isten angyalai William Millert vezették.

A „hét idő” volt a millerita templom alapjának fő szegletköve. A szent alap minden prófétai szemléltetése Krisztus szemléltetése, mert Krisztuson kívül más alapot senki sem vethet.

Mert más alapot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, amely a Jézus Krisztus.

1Korinthus 3:11.

Krisztus nemcsak az alap, hanem az a sarokkő is, amelyet az építők megvetettek, és amelyben ezután megbotlottak. Ő az a kő, amely végül a szeglet fejevé lesz. A Millerita történelemben a „hét idő” volt annak a sarokkőnek a jelképe.

Krisztus egy hétre megerősítette a szövetséget sokakkal. Az Izrael északi királysága ellen szóló „hétszeres” prófécia szerkezete (amelyet Hiram Edson a nyolc befejezetlen cikkben azonosított) megismételte annak a prófétai hétnek azonos szerkezetét, amelyben Krisztus megerősítette a szövetséget Dániel könyve kilencedik fejezete huszonhetedik versének beteljesedéseként. Az a hét, amelyben Krisztus összegyűjtötte Izraelt, azonos szerkezetű azzal a héttel, amelyben Krisztus szétszórta Izraelt. Az ősi Izrael szétszórása kétezer-ötszázhusz év volt, a lelki Izrael összegyűjtése pedig kétezer-ötszázhusz nap. Összegyűjtötte Izraelt, hogy megerősítse a szövetséget, és szétszórta Izraelt az Ő szövetségének pere miatt. A „hétszeres” mint a millerita templom alapköve azonosítása tökéletes összhangban áll Krisztusnak mint alapkönek az azonosításával. E kő elvetése Krisztus elvetése.

Amikor Krisztus 1856-ban, a keresztény történelem folyamán legelső ízben, ott állt és zörgetett Laodicea ajtaján, arra törekedett, hogy a botránykövön tudásnövekedést hozzon létre, amelyet az építők éppen félre akartak vetni. Hét évvel később, vagy ha úgy tetszik, kétezer-ötszázhusz jelképes nappal később, a laodiceai adventizmus bezárta az ajtót. Szomorú módon az adventizmus

nem volt hajlandó meglátni a tudás növekedését. Az a kő, amelyben megbotlasz, olyan kő, amelyet nem látsz, de attól még ott van.

Népem elvész, mert nincs ismerete; mivel te megvetted az ismeretet, én is megvetlek téged, hogy ne légy többé papom; mivel elfeledkeztél Istened törvényéről, én is elfeledkezem gyermekeidről. Hóseás 4:6.

A „hétszeres idő” átká, amely Júda déli királysága ellen szólt, Kr. e. 677-ben kezdődött, és Kr. u. 1844. október 22-én ért véget, együtt Dániel könyve nyolcadik fejezete tizennegyedik versének kétezer-háromszáz évével. A „hétszeres idő” része annak a próféciónak, amelyet az adventmozgalom „alapjának és központi oszlopának” azonosítottak. Az adventizmus alapja és központi oszlopa pontosan ugyanabban az időben teljesedett be, mint több más prófécia. A „hétszeres idő”, a kétezer-háromszáz nap, Malakiás könyvének harmadik fejezete, Dániel könyve hetedik fejezetének tizenharmadik verse, valamint a Máté huszonötödik fejezetében található tíz szűzről szóló példázat mind 1844. október 22-én teljesedett be. 1844. október 22. dátuma az adventmozgalom alapvető dátuma, és ehhez a dátumhoz kapcsolódóan csak egyetlen parancs lett azonosítva.

És az angyal, akit láttam a tengeren és a földön állani, felemelte kezét az égre, és megesküdött arra, aki örökkön-örökké él, aki teremtette az eget és a benne levőket, a földet és a benne levőket, a tengert és a benne levőket, hogy idő többé nem lesz. Jelenések 10:5, 6.

White testvér a Jelenések könyve tizedik fejezetében bemutatott, a földön és a tengeren álló angyal Jézus Krisztussal azonosítja.

„A hatalmas angyal, aki Jánost oktatta, nem volt kisebb személyiség, mint Jézus Krisztus. Az, hogy jobb lábát a tengerre, bal lábát pedig a szárazföldre helyezte, megmutatja azt a szerepet, amelyet a Sátánnal folytatott nagy küzdelem zárójeleneteiben betölt. Ez a helyzet az egész föld feletti legfőbb hatalmát és tekintélyét jelzi.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 7. kötet, 971.

Krisztus azért foglalta el azt a helyzetet, hogy a tengeren és a földön álljon, hogy legfőbb hatalmát jelképezze. Ezután fölemelte kezét, és kijelentette, hogy „idő többé nem lesz”. Krisztus szövetségre lépett a milleritákkal, és egy parancsot adott nekik, miként Ábrahámnak is adott, amikor szövetségre lépett vele. Ábrahámnak megparancsolta, hogy metélje körül a fiúgyermeket. Amikor Mózes történetében egy választott néppel lépett szövetségre, sok parancsot adott, és e parancsok között az az utasítás is szerepelt, hogy a ládát csak a papok érinthetik. 1844. október 22-én fölemelte kezét, és megesküdött, hogy a prófétai idő többé nem foglaltatik bele a bibliai próféciaikba. Jézus már akkor szólt az „időkről és alkalmakról”, amikor angyalok felhőjében a mennybe emelkedett, ily módon előképezve a két tanú mint zászló felemeltetését. Amit akkor megparancsolt, az az „időkről és alkalmakról” szólt.

Amikor azért összegyűltek, megkérdezték tőle, mondván: Uram, vajon ebben az időben állítod-e helyre ismét a királyságot Izraelnek? Ő pedig ezt mondta nekik: Nem a ti dolgotok, hogy ismerjétek az időket vagy alkalmakat, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. Hanem erőt kaptok, miután a Szentlélek eljön reátok; és tanúim lesztek nékem úgy

Jeruzsálemben, mint egész Júdeában és Samáriában, és a föld végső határáig. Apostolok cselekedetei 1:6–8.

Jézus nem azt mondta, hogy nincsenek idők és alkalmak, mert Salamon által szólva megerősítette, hogy vannak „idők és alkalmak”.

Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak: Prédikátor 3:1.

A bibliai feljegyzésben vannak „idők és alkalmak”, amelyek Palmoni, a „Csodálatos Számláló” bizonyosságai; ám 1844. október 22-e óta Isten népe azt a parancsot kapta, hogy soha többé ne hirdessen olyan prófétai üzenetet, amely időre van függesztve. Jézusnak a tanítványokhoz intézett tanácsa közvetlenül mennybemenetele előtt azt a történelmet szemlélteti, amely közvetlenül azelőtt zajlik, hogy megtisztított népe zászlóként felemeltetik a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetében, és összhangban áll azzal a paranccsal, amelyet 1844. október 22-én adott. Az adventizmus alapdátumán Krisztus megparancsolta, hogy ne legyenek többé időre alapozott prófétai üzenetek, és mennybemenetelekor, amely a Jelenések könyve 11. fejezetében szereplő két tanú felemeltetésének előképe volt, megismételte ezt a parancsot.

„Óvakodjék minden testvérünk és testvérnőnk bárkitől, aki időt akarna meghatározni arra nézve, mikor teljesíti be az Úr az Ő ígését az Ő eljövételére vonatkozóan, vagy bármely más, általa tett, különös jelentőségű ígéretre vonatkozóan. „Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.” Hamis tanítók úgy tűnhetnek fel, mint akik igen buzgók Isten munkája iránt, és eszközöket is fordíthatnak arra, hogy elméleteiket a világ és a gyülekezet elé tárják; de mivel a tévelyt az igazsággal elegyítik, üzenetük megtévesztés, és lelkeket hamis ösvényekre vezet. Szembe kell velük szállni, és ellen kell állni nekik, nem azért, mert rossz emberek, hanem mert a hamisság tanítói, és arra törekednek, hogy a hamisságra az igazság pecsétjét üssék.” Testimonies to Ministers, 55.

White testvér világossá tette, hogy soha nem lesz olyan időre vonatkozó üzenetünk, amely valami különös jelentőségű dolgot azonosítana, nem csupán az Ő második eljövételét. Az időprófécia, amely a millerita mozgalom témája volt, 1844. október 22-én véget ért, és az egyetlen parancs, amely ehhez az alapvető dátumhoz kapcsolódott, az volt, hogy az időt soha többé ne használják fel Isten üzenetének bemutatásában.

Az első angyal mozgalmának kezdeti szakaszában, éppen a Philadelphiából Laodiceába való átmenet pontján, megnövekedett világosság adatott a millerita mozgalom alapvető igazságára vonatkozóan. Hét évvel később, vagyis kétezer-ötszázhusz jelképes nappal később, avagy egy „puszta” múltán, 1863-ban a „hét idő” alapkövét a builders félretették.

A harmadik angyal záró mozzanatában, éppen a Laodiceából Filadelfiába való átmenet pontján olyan próba adatik, amely magában foglalja az atyák bűneinek megvallását. Az atyák számára az alap próbája a „hét idő” volt, amely az ő alapkövük volt. Vajon a záró mozgalom semmibe venné az egyetlen parancsolatot, amely az alapdátummal kapcsolatos, miként atyáik semmibe vették az ő alapkövüket?

Igen. Kétségtelenül éppen ezt tették. Megismételték atyáik bűneit.

Atyáik nem vétkeztek az alapító időpontban, mert többek között abban az alapító időpontban még filadelfiaiak voltak. Atyáik akkor buktak el alapvető próbájukban, amikor Laodiceává alakultak át, és elvetették a „hétszer”-t annak növekvő világosságával együtt.

Alapvető kudarcukat 1863-ban Krisztus hét esztendeig tartó kopogtatása előzte meg laodiceai szívük ajtaján. A hét év a „hét idő” és a „puszta” jelképe. Az 1856-tól 1863-ig tartó „puszta” után elbuktak alapvető próbatételükben.

A harmadik angyal mozgalmának első csalódásában Isten népe vétkezett azért, hogy elvetette az egyetlen parancsot, amely közvetlenül az alapdátumhoz kapcsolódott. Úgy döntöttek, hogy időmeghatározást építenek be a prófétai üzenetbe, jóllehet tudták, hogy ezt nem volna szabad. Ezzel megismételték Mózes bűnét, amikor elmulasztotta körülmélni a fiát, valamint Uzzá bűnét, amikor megérintette a lábát, noha tudta, hogy ezt tilos megtennie. A harmadik angyal mozgalma azt tette, amiről tudta, hogy nem helyes! Ha valaki ezt a tényt el akarja fedni, akkor használja fel a festékesdoboz maradékát is arra, hogy elfedje azt az igazságot, hogy Mózes és Uzzá egyaránt vétkeztek, és Isten akarata elleni lázadást nyilvánítottak meg, miközben a reformvonalak közül a legutolsó legelső csalódását jelképezték — azt a reformvonalat, amelyre minden reformvonal előre mutatott. A reformvonalak első csalódásának szemléltetései magukon viselik az Alfa és az Omega kézjegyét, és a bennük foglalt feljegyzés Isten népének javára van, még akkor is, ha Isten népe megtagadja, hogy abból haszna legyen.

Az első angyal mozgalmának hét évnyi időszak adatott, amely a „hétszeres idők” pusztájának jelképe, hogy elfogadja a laodiceai üzenetet a „hétszeres idők” világosságával együtt. A „hétszeres idők” átka annak az átka, hogy az Úr kiköpi őket az Ő szájából. 1863-ban megismételték Jerikó újjáépítésének munkáját, egy olyan munkát, amely „átkot” hordozott magában. Az 1856-tól 1863-ig terjedő hét esztendő kicsinyített szemléltetése az ókori Izráel atyáinak bűnös lázadásának, amely rájuk hozta a „hétszeres idők” átkát. A modern Izráel 1863-ban megismételte atyái bűneit.

A harmadik angyal mozgalma éppoly bizonyosan elbukott az első csalódás próbáján, mint Mózes és Uzza. Ekkor megölettek az utcákon egy „pusztai” időszakra, három és fél napra. Most a Vigasztaló hangja által testekké formáltatnak. A Vigasztaló hangja a pusztában szóló „hang” által adatik, és most nem az időmegállapítás, hanem a „hét idő” próbájával szembesíttetnek. Az időmegállapítás próbáján már elbuktak.

Nem az képezi a próba tárgyát, hogy vajon hisznek-e abban, hogy a „hét idő” érvényes igazság, mert korábban már bizonyosságot tettek arról, hogy a „hét időt” érvényes próféciaként fogadják el. Megvallották, hogy hisznek a kétezer-ötszázhusz éves szétszórás prófécijában. Lehetséges azonban, hogy nincsenek tudatában annak, hogy a „hét idővel” kapcsolatban új próbatételi világosság van. Ott állnak, ahol atyáik álltak 1856-ban. Az új világosság az, hogy a Jelenések tizenegyedik fejezetének három és fél napja nem pusztán a francia forradalmat azonosítja, hanem most a jelenvaló igazság valósága.

Vajon a hét mennydörgés rejtett történetének feltárulása és a hetedik pecsét felnyitása valójában két tanú-e, amelyek azonosítják, hogy Jézus Krisztus kinyilatkoztatása most feltöretik? Ha igen, akkor valóban igaz-e, hogy a Jelenések egész könyve az utolsó napokról szól? Ha ez igaz, akkor a

három és fél nap a szüzek példázatában szereplő késedelem idejét jelképezi-e? Ha igen, akkor a „hétszer” gyógymódja valójában olyan parancsot jelképez-e, amelynek azoknak kell megfelelniük, akik részt vettek a 2020. július 18-i nashville-i próféciaiban?

Micsoda! Íme, egy próba számodra! Vajon azoknak, akik felébrednek és felismerik, hogy a késedelem idejében vannak, valóban meg kell-e bánniuk bűneiket és atyáik bűneit a három és fél nap végén? Vajon valóban bűn volt figyelmen kívül hagyni azt a parancsot, hogy ne alkalmazzanak időt egy jövődőlésben?

Azok számára, akik azt az álláspontot foglalták el, hogy Nashville megghiúsult előrejelzése valamiképpen Isten szándékolt célja volt, és akik ezt az állítást azután is igyekeztek fenntartani, hozzátennék még egy további észrevételt, azon a bűnön túl, hogy időt alkalmaztak Isten próféciaiban. Ami Nashville hamis előrejelzésével történt, nem pusztán Krisztus 1844-ben adott parancsával szembeni lázadás megnyilvánulása volt, hanem olyan cselekedet, amely az adventizmuson kívül állóknak azt üzenete, hogy a Prófétaság Lelkében található kijelentések hibásak. Gyalázatot hozott a Prófétaság Lelkének írásaira. Bizonyítékul szolgál a világ számára arra nézve, hogy Ellen White írásai éppoly jelentősek, mint Joseph Smith vagy Nostradamus írásai. Ellen White drága szavai megrontattak a mi lázadásunk hitvány szavaival. Nem csupán Krisztus ellen volt ez lázadás, aki Isten Igéje, hanem egyidejűleg a Prófétaság Lelke ellen is. Jánost azon a szigeten, mely Patmosznak nevezetik, nem azért üldözték, mert emberi véleményét a Biblia és a Prófétaság Lelke fölé helyezte, hanem azért, mert engedelmeskedett e két tanúnak.

Én, János, aki atyátokfia is vagyok, és társatok a nyomorúságban, valamint a Jézus Krisztus országában és békességes türéseben, a Patmosznak nevezett szigeten voltam az Isten beszédéért és a Jézus Krisztus bizonyágtételéért. Jelenések 1:9.

Első csalódásunk idején megismételtük atyánk, Mózes bűneit, és ezt meg kell vallanunk. Ezt meg kell vallanunk, mert most 1856-nál tartunk. Most új világosság van a „hét időről”, éppen úgy, ahogyan akkor is volt. Most a Laodiceából Filadelfiába való átmenetnél vagyunk, miként a kezdeti mozgalom 1856-ban a Filadelfiából Laodiceába való átmenetnél volt. 1856-ban atyáink megszüntették a „hét időre” vonatkozó ismeret gyarapodásának közzétételét. Lehet, hogy e világosság közzétételét nem tudjuk megakadályozni, de szívünk ajtaját bizonyosan bezárhatjuk e világosság előtt. Úgy tehetünk, ahogyan az eredeti hetednapi adventista építők tették, mintha a kő valójában nem is lett volna ott, és továbbra is megbotozhatunk benne. A mi problémánk az, hogy nincs több mint egy évszázadunk arra, hogy homokba dugjuk a fejünket, mert az ítéletek már megkezdődtek.

Ha megengedjük az Alfának és Ómegának, hogy azon elv szerint tanítson bennünket, miszerint egy dolog végét annak kezdete szemlélteti, könnyen felismerhetjük, hogy az Alfa és Ómega azt mutatja be, hogy Nashville jövődölését atyáink előképezték. Amikor elismerjük ezt az igazságot, akkor szembesülni fogunk azzal a valósággal, hogy a jövődölés óta minden olyan erőfeszítés, amely valamiféle emberi logikát kívánt létrehozni a megghiúsult jövődölés igazolására, nem volt egyéb, mint fűgefalevél. Akkor meg fogjuk látni, hogy Isten nem járt velünk, miközben az ellenség földjén voltunk. Ott volt, de csak abban az értelemben, hogy a szívek ajtaján zörgetett, bebocsátást

keresve. Ha az emberi logika fügefalevele eltávolíttatik, akkor talán azt is megláthatjuk, hogy a tagadás, vagy az a hibás emberi logika, amelyet a Nashville-jövendölés igazolására alkalmaztunk, annak bizonyítéka, hogy Krisztussal ellenkező módon jártunk.

1856-ban a filadelfiai adventizmus Laodiceává alakult át, és ők tudták ezt. Az Úr megerősítette ezt a prófétanő és férje szavai által. Krisztus ott állt azoknak a laodiceai szíveknek az ajtajánál, és felajánlotta, hogy bemegy, és együtt vacsorál velük. Az eledel, amelyet vacsorára hozott, a „hét idő” alapkője volt. Ők visszautasították.

2023-ban az utolsó mozgalom immár Laodiceából Filadelfiába lép át, mert a nyolcadik gyülekezet a hét gyülekezet közül való. Az Úr, az Alfa és Omega, ezt az Ő „igazság”-igéje által megerősítette. Krisztus most ama nemrégiben meghalt száraz csontok ajtajában áll, felajánlva, hogy bemegy és velük vacsorál; és az étel, amelyet meg kíván velük osztani, ugyanaz az étel, amelyet 1856-ban atyáikkal próbált megosztani. Ez nem pusztán a „hét idő” tanításának technikai alapvetése, amint az 1856-ban atyáik számára volt. Nem, hanem a „hét idő” keserű gyógymódja, és e gyógymód olyan alázatot kíván, amelyet gyakran nehéz lenyelni.

Ismét szólt hozzám az Úr igéje, mondván: Embernek fia, mondd Tírusz fejedelmének: Így szól az Úr Isten: Mivel felfuvalkodott a szíved, és ezt mondtad: Isten vagyok, Isten székében ülök a tengerek közepette; pedig te ember vagy, és nem Isten, noha szívedet olyanná tetted, mint az Isten szívét. Íme, bölcsőbb vagy Dánielnél; semmi titok nincs, amely el volna rejtve előtted. Ezékiel 28:1–3.

Talán azok közülünk, akik részt vettek a nashville-i jóslatban, bölcsőbbek Dánielnél?

Uralkodásának első esztendejében én, Dániel, megértettem a könyvekből az esztendők számát, amely felől az Úr igéje szólt Jeremiás prófétához, hogy beteljesít hetven esztendőt Jeruzsálem pusztulásain. És az Úr Istenhez fordítottam arcomat, hogy imádsággal és könyörgésekkel keressem őt, böjtöléssel, zsákruhával és hamuval. És imádkoztam az Úrhoz, az én Istenemhez, vallást téve, és ezt mondtam: Ó, Uram, nagy és félelmetes Isten, aki megtartod a szövetséget és az irgalmasságot azok iránt, akik szeretnek téged, és megtartják parancsolataidat! Vétkeztünk, gonoszságot cselekedtünk, istentelenül jártunk és pártot ütöttünk, eltávozva parancsolataidtól és ítéleteidről. És nem hallgattunk szolgálóidra, a prófétákra sem, akik a te nevedben szóltak királyainknak, fejedelmeinknek, atyáinknak és az ország egész népének. Ó, Uram, tied az igazságosság, mienk pedig az arc pirulása, mint e mai napon Júda férfiaié, Jeruzsálem lakosaié és az egész Izráélé, a közelvalóké és a távollevőké, mindama országokban, ahová kiűzted őket hűtlenségük miatt, amellyel hűtlenné lettek ellened. Ó, Uram, mienk az arc pirulása, királyainké, fejedelmeinké és atyáinké, mert vétkeztünk ellened. Az Úrnál, a mi Istenünknel van az irgalom és a bocsánat, mert pártot ütöttünk ellene. És nem hallgattunk az Úrnak, a mi Istenünknek szavára, hogy az ő törvényeiben járjunk, amelyeket elénk adott az ő szolgálói, a próféták által. Sőt egész Izráél áthágta törvényedet, és elfordult, hogy ne hallgasson szavadra; ezért ránk zúdult az átok és az eskü, amely meg van írva Mózesnek, Isten szolgájának törvényében, mert vétkeztünk ellene. És megerősítette az ő szavait, amelyeket ellenünk és bíránk ellen szólt, akik minket ítélték, azzal, hogy nagy veszedelmet hozott ránk; mert az egész ég alatt nem történt úgy, amint Jeruzsálemmel történt.

Amint meg van írva Mózes törvényében, mindez a veszedelem reánk jött; mégsem esedeztünk könyörgéssel az Úrnak, a mi Istenünknek színe előtt, hogy megtérjünk a mi hamisságainkból, és megértsük a te igazságodat. Azért az Úr vigyázott e veszedelemre, és ránk hozta azt; mert igaz az Úr, a mi Istenünk minden cselekedetében, amelyet cselekszik; mi pedig nem hallgattunk az ő szavára. És most, oh Uram, mi Istenünk, aki kihoztad népedet Egyiptom földjéről erős kézzel, és nevet szereztél magadnak, miként e mai napon is: vétkeztünk, gonoszul cselekedtünk. Oh Uram, minden te igazságod szerint kérlek, forduljon el haragod és búsulásod a te városodról, Jeruzsálemről, a te szent hegyedről; mert a mi bűneinkért és atyáink hamisságaiért Jeruzsálem és a te néped gyalázattá lett mindazok előtt, akik körülöttünk vannak. Most azért, oh mi Istenünk, hallgasd meg a te szolgád imádságát és könyörgéseit, és ragyogtasd a te orcádat a te elpusztult szenthelyedre az Úrért. Én Istenem, hajtsd ide füledet, és hallgass meg; nyisd meg szemeidet, és lásd meg a mi pusztulásainkat és a várost, amely a te nevedről neveztetik: mert nem a mi igazságaink alapján terjesztjük eléd könyörgéseinket, hanem a te nagy irgalmasságodért. Uram, hallgass meg; Uram, bocsáss meg; Uram, figyelmezz és cselekedjél; ne késlekedjél önmagadért, én Istenem: mert a te nevedről neveztetik a te városod és a te néped. És míg szóltam, és imádkoztam, és vallást tettem az én vétkemről és az én népemnek, Izráelnek vétkééről, és könyörgésemet terjesztettem az Úr, az én Istenem elé az én Istenem szent hegyéért; igen, míg az imádságban szóltam, az a férfiú, Gábiel, akit az elején a látomásban láttam, sebes röpüléssel hozzám érkezve, megérintett engem az esteli áldozat idején. És értésemre adta, és szólt hozzám, és ezt mondta: Dániel, most jöttem ki, hogy értelmet és megértést adjak neked. Dániel 9:2–22.